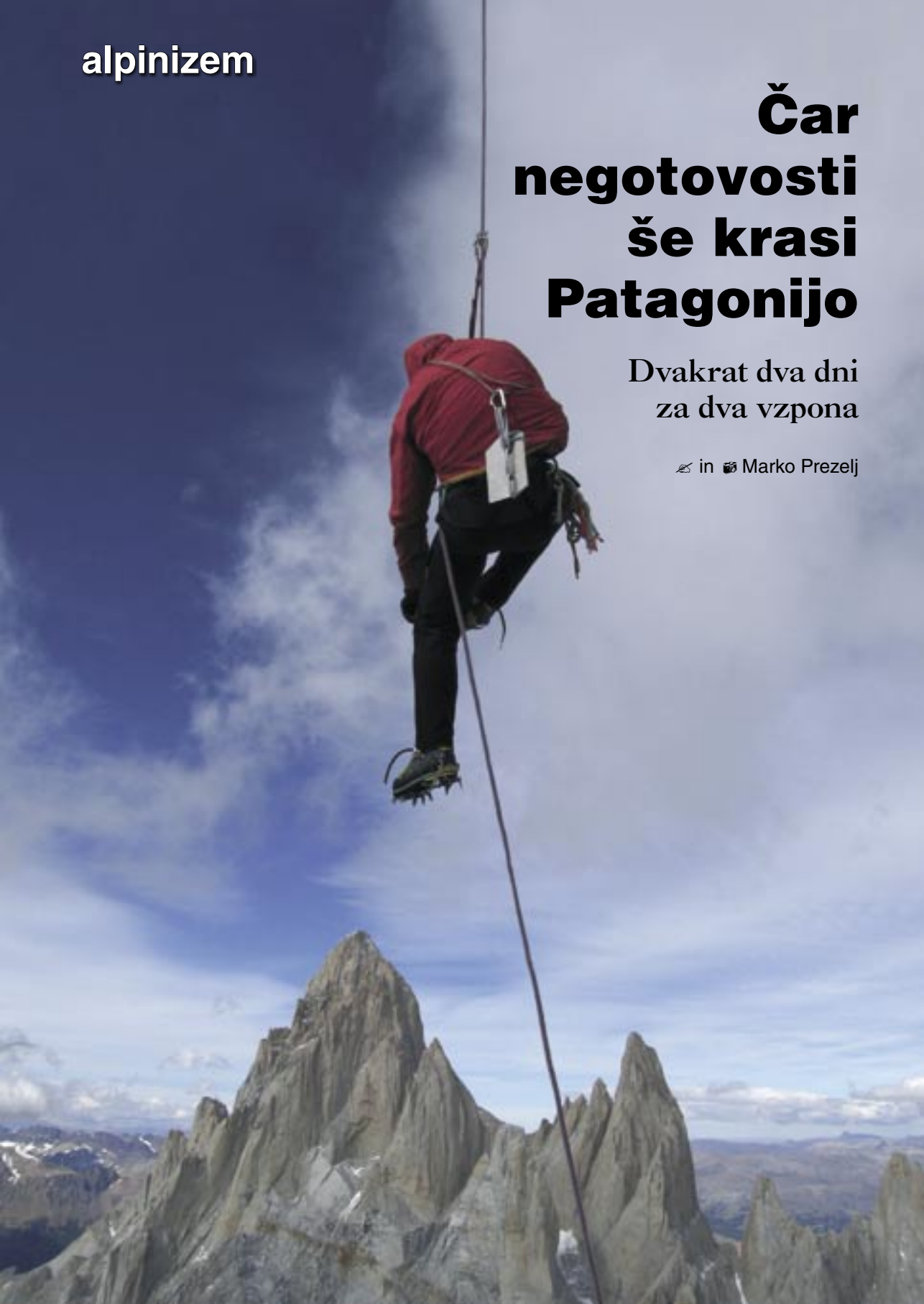

alpinizem

Čar negotovosti še krasi Patagonijo

Dvakrat dva dni
za dva vzpona

✍ in 📷 Marko Prezelj

Cerro Torre in Cerro Standhardt z vrisom obeh vzponov

V Patagoniji sem prvič plezal leta 1995, ko sva z Andrejem Štremfljem v čilski gorski skupini Paine spoznavala posebnosti alpinizma na koncu južnoameriške celine. Uspelo nama je dokončati novo smer v severnem stolpu Paina in si ob vrnitvi ogledati gore okoli Cerro Torreja in Fitz Roya. Takrat sem si potihoma obljubil, da ob prvi priložnosti spet pridem. Naključje je hotelo, da je drugi obisk prišel na vrsto šele po več kot desetih letih.

Cerro Torre

»Klic« Patagonije je bil tokrat povezan z zamisljo o prvi alpinistični odpravi Slovenske vojske, ki je bila dobra dva meseca pred odhodom odpovedana. Ker sem priprave nanjo

Slika na strani 59: Stephen Koch med vzpenjanjem po vrvi, ki se je zataknila ob spustu z vrške gobe Cerro Standhardt. V ozadju Fitz Roz in Poincenot.

Slika na strani 60-61: Stephen Koch in Dean Potter med vzponom na Cerro Torre

vzel resno, vloženega časa in energije nisem želel zavreči. Povezal sem se z Američanom Stephenom Kochom, s katerim sem poleti leta 2001 plezal na Aljaski, naslednjo zimo v Alpah, z njim sem bil tudi pod južno steno Nuptseja, potem pa nisva več plezala skupaj. Že nekaj časa me je vztrajno nagovarjal k vnovični skupni plezariji in tako sva se domenila za Patagonijo. Za izhodišče sva si izbrala ledenik Torre ob vznožju slikovitih gora Cerro Torre in Fitz Roy. Ledenik ponuja izjemno veliko možnosti za uresničevanje alpinističnih idej. Najin najbolj zaželeni cilj je bila dolga kombinirana linija, ki se začne v levem delu južne stene Cerro Torreja in vodi do sedla Esperanza in naprej na vrh prek Ferrarijeve smeri. Imela sva še nekaj ohlapnih idej, ki sva jih bila pripravljena uglasiti z razmerami v in okoli naju.

Prvi dan po prihodu v bazo sva odšla po ledeniku Torre v tabor Norwegos, ki je običajno izhodišče za vzpon na Cerro Torre. Že med hojo po ledeniku sva ugotovila, da so razmere zaradi dokaj visoke temperature neugodne za plezanje v lednih in kombiniranih smereh. Začela sva oprezati za drugimi možnostmi in takoj opazila naravno linijo, ki poteka z ledenika prek prve skalne pregrade (El Mochito) in stebra El Mocha na sedlo Patience ter naprej po smeri Compressor do vrha Cerro Torreja. V taboru sva srečala Američana Deana Potterja, ki je čakal na izboljšanje vremena. Odločil se je, da bo sestopil z nama. Med hojo proti bazi smo ugotovili, da imamo podobne interese. Deanu sem predlagal, da se nama pridruži, in to je z navdušenjem sprejel. Želel je opraviti skok BASE s Torreja, zato mu je najina družba za vzpon na vrh kar ustrezala. Po nekaj dneh slabega vremena in premišljevanja o možnih ciljeh smo se torej skupaj odpravili proti bivaku Norwegos. Najino prvotno idejo o kombiniranem plezanju smo še imeli v mislih, a smo se ob opazovanju razmer v okoliških stenah odločili, da bomo poskusili preplezati najvišjo možno smer na Cerro Torre.

Prvi dan čakanja ob balvanih je bilo vreme še nestanovitno. Čas smo si krajšali z urejanjem prostora za šotorček. Zvečer se je zjasnilo in zjutraj smo v mraku sestopili na ledenik in ob svitu začeli plezati. Spodnjih 250 metrov smo plezali po novi smeri, v kateri težave ne presegajo šeste stopnje. Uporabljali smo enojno

plezalno vrv in vodniško navezavo. Prvi je brez nahrbtnika plezal več raztežajev, z vsa plezalno in osebno opremo na plezalnem pasu, druga dva pa vsak z enim nahrbtnikom in osebno opremo. V vodstvu smo se menjavali po štirih do petih dolgih raztežajih in pred poldnevom splezali na vrh El Mocha. Vreme se je v pol ure zelo poslabšalo. Nadaljevali smo vzpon in se na severni strani spustili na sedlo med El Mochom in Cerro Torrejem, od tam pa smo plezali po snegu in ledu do skalne zapore pod sedlom Patience. Ozek trak odstopljenega ledu in mokrega snega je obetal nezanesljiv prehod na sedlo, na katerem se začne zahteven del smeri Compressor. Strm kombiniran raztežaj je terjal od mene popolno koncentracijo, vendar niti ta ni preprečila osemmetrskega padca na koncu raztežaja, ko je zmanjkalo razčlemb. Na sedlo smo priplezali v vetru in dežju. Opustili smo prvotno željo po nadaljevanju in poiskali neudobno zavetje v ozki krajni poči, v katero je nenehno kapljalo. Dolga noč je bila mokra in hladna, zjutraj pa je bil zaradi še močnejšega dežja sestop edina izbira. Naslednje jutro smo se prebudili v jasen dan. Posušili smo opremo in obleko ter se pripravili za vnovičen poskus. Spodnji del zdaj že znane smeri smo preplezali še v temi in nato ob enih popoldne prišli do sedla. Vreme je bilo skoraj idealno – sončno in brez vetra. Začetne poči so bile po celodnevem »sončenju« suhe, a v hladni senci; to nas je le še spodbudilo k hitremu plezanju. Mrak nas je ujel v zgornji tretjini, v kateri je bilo več plezanja v kombiniranem terenu. V temi smo previdno iskali smer in po 24 urah prišli v vznožje vršnega dela gore. V strm led smo skopali nekakšen »kavč« za počitek. Ob zori smo bili pripravljeni na nadaljevanje po vršnem delu. Tam je svedrovcev res obilo, zato smo plezali hkrati vse do znamenitega Maestrijevega kompresorja. Tudi zadnji »provokativni« raztežaj smo preplezali brez težav in po 31 urah plezanja navdušeni »zaplapolali« v močnem vetru na vrhu Cerro Torreja. Dean je nekaj časa iskal primerno odskočišče za skok BASE, a je trezno ugotovil, da vršni del ni dovolj strm za varen skok. Pridružil se nama je pri klasičnem deseturnem sestopu s spusti po enojni vrvi. Za »regeneracijo« smo obiskali Chalten, v katerem si je mogoče v turističnem udobju hitro odpočiti.

Dean Potter, Stephen Koch in Marko Prezelj v skladu z doživetjem »plapolajo« na vrhu Cerro Torreja.

Cerro Torre (3102 m), JV-raz – The long run: 250 m prvenstvene smeri v El Mochitu (do 6a) + 500 m smeri Benitiers (ED-, 6c in A1) v El Mochu + 500 m prvenstvene smeri do sedla Patience (en raztežaj M7, preostalo do 45° v snegu in ledu) + vzpon do vrha po smeri Compressor; kombinacija smeri: 2100 m, 6c/A1, M7, 31 h (20.–21. 1. 2006).

Cerro Standhardt

Sledilo je deset dni za plezanje neugodnega vremena. S Stephenom nisva imela veliko izbire, ker se je bližal čas odhoda domov. V gorah sva nameravala preživeti tudi zadnje dni in prinesiti v dolino opremo, ki sva jo pustila na bivaku Norwegos. Bivak sva dosegla v hladnem in vetrovnem vremenu. Naslednji dan sva si v podobnem vremenu ogledala dostop in možnosti vzpona na Cerro Standhardt. Izbrala sva si novo smer v spodnjem delu in nadaljevanje po smeri Exocet.

Plezati sva začela ob sedmih zjutraj in sva do poldneva, po osmih skalnih raztežajih, prišla do sredine skalnega stolpa. Plezanje do tja je potekalo pretežno po počeh, ki sem jih preplezal ves čas v vodstvu. Z vrha osmega raztežaja sva se spustila v globok kamin. V strmem, na začetku nekoliko previsnem in širokem kaminu je bilo nekaj ledu in snega in v dveh raztežajih sva splezala po njem na vrh stolpa. V previsni del kamina je tekel slap vode in naju zmočil do kože. Na vrhu kamina sva imela pol ure časa za sušenje na soncu. Sneg in led sta bila v poznem

popoldnevu neprimerna za plezanje. Odločila sva se, da počakava na nočni mraz.

Ob treh zjutraj sva nadaljevala plezanje. Nekaj megle in vetra naju je opozorilo, da se je vreme spremenilo. Tema je pripomogla, da sva najprej zgrešila vstop v Exocetov kamin. Z jutrom sva ga našla in do poldneva prišla na greben, na katerem naju je pozdravil silovit veter z meglo in pršenjem. Glede na naravo plezanja v zgornjem delu smeri je bilo takšno vreme boljše kot sončno, saj je bil led zaradi nizke temperature dober za plezanje. Pol raztežaja skalnega plezanja naju je pripeljalo do snega in ledu, ki oblikuje slikoviti vrh. Po prečenju do vršne gobe je sledil delikaten in zahteven vzpon na vrh. Potreboval sem skoraj celo uro, preden mi je uspelo preplezati navpičen, nestabilen sneg v zadnjih petnajstih metrih. Z vrha sva približno ob treh popoldne sestopila s spusti po vrvi, ki je bila po dveh dolgih vzponih v skrb zbujajočem stanju. Njen plašč je bil na dveh mestih zelo načet in se je po nekaj spustih povsem strgal ter nato dokončno zataknil v vponki za spust. Zato sva se odločila, da sestopiva po vstopnem delu smeri Exocet namesto naravnost na ledenik. Dolga nagnjena rampa je obetala edini možni umik z opremo, ki nama je še ostala. Najprej sva se morala povzpeti še sto metrov, da sva dosegla rampo. Noč naju je ujela na začetku dolgega poševnega prečenja. Na vrhu ozebnika med vrhovoma Standhardt in Bifido sva našla poškodovano in nekoliko zmrznjeno, a uporabno vrv; po njej sva se spustila v ozebnik in nadaljevala številne spuste po najini strgani vrvi. V šotor sva se vrnila ob štirih zjutraj.

Že čez nekaj ur sva po pospravljanju opreme začela sestop do baze. Daljših počitkov si nisva smela privoščiti, ker sva imela naslednje jutro avtobus v Calafate in še isti dan polet v Buenos Aires. Za nameček sva zvečer po nekajurnem čakanju ugotovila, da je gavčo pozabil s konjema priti po najino opremo. Po hitri intervenciji v Chaltenu, s katero sva dosegla, da je izjemoma ponoči osedlal konje, se je vse dobro izteklo. Naslednje popoldne sva že letela proti domu.

Cerro Standhardt (2730 m), V-stena: Extreme emotions in Exocet, kombinacija smeri – 550 m prvenstvene (6c, A1, M6+) + 500 m 5c, ledna 6 (31. 1.-1. 2. 2006). ●

Stephen Koch v mokrem delu globokega standhardtovega kamina